

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0253/2014

25.3.2014

SPRAWOZDANIE

w sprawie zmiany art. 90 Regulaminu Parlamentu dotyczącego umów międzynarodowych
(2013/2259(REG))

Komisja Spraw Konstytucyjnych

Sprawozdawca: David Martin

RR\1024851PL.doc

PE519.723v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT DECYZJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	5
ZAŁĄCZNIK – PISMO Z DNIA 22 STYCZNIA 2014 R. SKIEROWANE PRZEZ PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PRAWNEJ KLAUSA-HEINERA LEHNEGO DO PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI SPRAW KONSTITUCYJNYCH CARLA CASINIEGO	8
GŁOSOWANIE IMIENNE PODCZAS GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO	12
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	13

PROJEKT DECYZJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie zmiany art. 90 Regulaminu Parlamentu, dotyczącego umów międzynarodowych (2013/2259(REG))

Parlament Europejski,

- uwzględniając pisma przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych z 29 stycznia 2013 r. i przewodniczącego Komisji Handlu Międzynarodowego z 13 lutego 2013 r. do przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych,
 - uwzględniając art. 211 i 212 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0253/2014),
1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do Regulaminu poniższych zmian;
 2. przypomina, iż zmiany te wchodzi w życie pierwszego dnia najbliższej sesji plenarnej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie i Komisji.

Poprawka 1

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 90 – ustęp 4

Tekst obowiązujący

4. Na każdym etapie trwania negocjacji Parlament może, na podstawie sprawozdania właściwej komisji oraz po rozpatrzeniu wszelkich stosownych wniosków przedłożonych zgodnie z art. 121, przyjąć zalecenia i zwrócić się o ich uwzględnienie przed zawarciem *rozpatrywanej* umowy *międzynarodowej*.

Poprawka

4. Na każdym etapie trwania negocjacji *i po ich zakończeniu aż do momentu zawarcia umowy międzynarodowej* Parlament może, na podstawie sprawozdania właściwej komisji oraz po rozpatrzeniu wszelkich stosownych wniosków przedłożonych zgodnie z art. 121, przyjąć zalecenia i zwrócić się o ich uwzględnienie przed zawarciem *tejże* umowy.

Poprawka 2

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 90 – ustęp 5

Tekst obowiązujący

5. Po zakończeniu negocjacji, lecz przed podpisaniem umowy, projekt umowy jest przekazywany Parlamentowi w celu wydania opinii lub wyrażenia zgody. Do procedury wyrażania zgody stosuje się art. 81.

Poprawka

5. Przewodniczący przekazuje skierowane do Parlamentu wnioski Rady o wyrażenie zgody lub o wydanie opinii do rozpatrzenia właściwej komisji zgodnie z art. 81 lub art. 43 ust. 1.

Poprawka 3

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 90 – ustęp 6

Tekst obowiązujący

6. Przed głosowaniem **w sprawie udzielenia zgody** właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej jedna dziesiąta posłów mogą wystąpić z wnioskiem, aby Parlament zasięgnął opinii Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami. W przypadku przyjęcia takiego wniosku przez Parlament głosowanie **w sprawie udzielenia zgody** zostaje odroczone do chwili wydania opinii przez Trybunał¹⁵.

Poprawka

6. Przed głosowaniem właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej jedna dziesiąta posłów mogą wystąpić z wnioskiem, aby Parlament zasięgnął opinii Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami. W przypadku przyjęcia takiego wniosku przez Parlament głosowanie zostaje odroczone do chwili wydania opinii przez Trybunał¹⁵.

¹⁵ Zob. także wykładnię art. 128.

¹⁵ Zob. także wykładnię art. 128.

UZASADNIENIE

Opinie w kontekście nadzoru nad umowami międzynarodowymi (art. 90 ust. 4, poprawka 1)

W piśmie z dnia 29 stycznia 2013 r. przewodniczący Komisji Spraw Zagranicznych E. Brok zwrócił uwagę na fakt, że Regulamin w aktualnym brzmieniu nie pozwala innym komisjom wydawać opinii o rezolucjach dotyczących umów międzynarodowych, chociaż rośnie liczba kompleksowych umów zawierających istotne elementy dotyczące handlu, w związku z czym Komisja Handlu Międzynarodowego powinna niewątpliwie mieć możliwość udziału w kształtowaniu stanowiska Parlamentu. E. Brok zwrócił uwagę, że art. 110 ust. 2 dotyczący oświadczeń Komisji, Rady i Rady Europejskiej nie przewiduje takiej możliwości, gdyż dotyczy projektów rezolucji składanych przez komisję, grupę polityczną lub co najmniej 40 posłów i na których temat inne komisje nie mogą wydawać opinii. Art. 90 ust. 4 dotyczący umów międzynarodowych również nie przewiduje takiej możliwości, gdyż dotyczy toczących się negocjacji, co oznacza, że po zakończeniu negocjacji sporządzenie sprawozdania w oparciu o ten przepis nie byłoby możliwe. Wreszcie art. 81 ust. 3 dotyczący procedury zgody też nie rozwiązuje problemu, gdyż można go stosować tylko, jeśli Rada złoży wniosek, a nie w związku z planowaną umową międzynarodową. E. Brok zwrócił się w związku z tym o zmianę art. 110 ust. 2, aby umożliwić wydawanie opinii innym komisjom.

Po przeanalizowaniu sprawy Komisja Spraw Konstytucyjnych doszła do wniosku, że cel, jakim jest umożliwienie wydawania opinii w kontekście nadzoru Parlamentu nad umowami międzynarodowymi, można osiągnąć dzięki dosyć prostej zmianie art. 90 ust. 4, którą przedstawiono w poprawce 1. Rozszerzenie zakresu stosowania tego przepisu, który pierwotnie obejmował tylko czas trwania negocjacji, na całą procedurę trwającą od rozpoczęcia negocjacji (przed rozpoczęciem negocjacji stosuje się art. 90 ust. 1–3) do momentu zawarcia umowy, sprawia, że Parlament może interweniować w każdym momencie, aby wyjaśnić swe stanowisko w związku z wymaganą od niego zgodą. Przy okazji inne komisje mogą być angażowane jako komisje opiniodawcze lub komisje zaangażowane w rozszerzonej formule art. 50 lub 51. Art. 110 ust. 2 proponuje się pozostawić bez zmian.

Moment wyrażenia zgody przez Parlament w sprawie umów międzynarodowych, ich tymczasowe stosowanie i ratyfikacja przez państwa członkowskie (art. 218 ust. 5 i 6 Traktatu w sprawie funkcjonowania Unii Europejskiej (TFUE), poprawka 2)

W piśmie z dnia 13 lutego 2013 r. przewodniczący Komisji Handlu Międzynarodowego V. Moreira zwrócił się z prośbą o przeanalizowanie art. 90 ust. 5 dotyczącego umów międzynarodowych pod kątem jego zgodności z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W obecnym brzmieniu artykuł stanowi, że: „Po zakończeniu negocjacji, lecz przed podpisaniem umowy, projekt umowy jest przekazywany Parlamentowi w celu wydania opinii lub wyrażenia zgody.” Podczas gdy art. 218 ust. 6 TFUE stanowi, że „Rada, na wniosek negocjatora, przyjmuje decyzję w sprawie zawarcia umowy (...) po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego w następujących przypadkach (...)”. Traktat nie zobowiązuje zatem wyrażnie Rady do zwrócenia się do Parlamentu o wyrażenie zgody przed upoważnieniem Komisji do podpisania umowy w imieniu Unii.

V. Moreira wskazał następnie, że wystąpiły już sytuacje, w których przepisy umów dotyczących handlu były tymczasowo stosowane przed oficjalnym przekazaniem umowy Parlamentowi z prośbą o wyrażenie zgody. Pojawia się w związku z tym pytanie, czy jest to właściwe z prawnego punktu widzenia, czy też Rada powinna czekać na zatwierdzenie umowy przez Parlament.

Ponadto V. Moreira zwrócił uwagę – powołując się na pismo E. Broka z 29 stycznia 2013 r. – na przypadki, w których podpisywane są umowy, które mają zostać zawarte jednocześnie między stronami trzecimi i Unią oraz między stronami trzecimi i państwami członkowskimi („porozumienia mieszane”), ale Rada nie przedkłada ich Parlamentowi z wnioskiem o wydanie zgody prawie do samego końca procedur ratyfikacyjnych w państwach członkowskich. Tu znów pojawia się pytanie, czy taki sposób postępowania jest zgodny z prawem Unii.

Komisja AFKO zwróciła się o opinię do Wydziału Prawnego¹.

Jeśli chodzi o pierwsze zagadnienie, czyli **zgode** na zawarcie umów międzynarodowych, stwierdzono, że art. 218 ust. 6 TFUE nie zobowiązuje prawnie Rady do występowania z wnioskiem do Parlamentu o wydanie zgody przed upoważnieniem do podpisania umowy. Głównym tego powodem jest fakt, że art. 218 TFUE ustanawia procedurę o dwóch różnych etapach – podpisanie i zawarcie umowy – co oznacza, że Rada może podjąć decyzję o podpisaniu niezależnie od decyzji w sprawie zawarcia i bez związku między tymi dwoma etapami.

Jeśli chodzi o drugie zagadnienie, tj. **tymczasowe stosowanie** umów, stwierdzono, że Rada może zezwolić na tymczasowe stosowanie umowy w każdym momencie po zaproponowaniu takiego rozwiązania przez negocjatora. Art. 218 TFUE nie zobowiązuje Rady do podejmowania takiej decyzji dopiero po uzyskaniu zgody Parlamentu na zawarcie takiej umowy. Nie uniemożliwia to jednak Parlamentowi zadeklarowania na dowolnym etapie procedury w formie oświadczenia politycznego mającego postać zaleceń przyjętych zgodnie z art. 90 ust. 4 z uwzględnieniem zmian wprowadzonych w poprawce 1, że tymczasowe stosowanie jest niewłaściwe, ponieważ zgoda Parlamentu nie jest przesądzona lub może nawet dojść do odrzucenia umowy. Niezależnie od tego art. 91 przypomina o szczególnych obowiązkach Komisji wynikających z traktatów i dotyczących powiadamiania (art. 218 ust. 10 TFUE), które zostały ponadto potwierdzone w porozumieniu ramowym, a mianowicie: „[Komisja] możliwie najwcześniej informuje Parlament o zamiarze zaproponowania Radzie jej [tj. umowy] tymczasowego stosowania oraz o jego powodach, chyba że z powodu pilnego trybu Komisja nie będzie w stanie tego uczynić” (pkt 23 i załącznik III pkt 7). W związku z tymi zobowiązaniami art. 91 ustanawia specjalną procedurę na posiedzenie plenarne.

Jeśli chodzi o trzecie zagadnienie, czyli moment podpisania **porozumienia mieszanego**, stwierdzono, że Rada może wystąpić z wnioskiem o zgodę Parlamentu przed przekazaniem porozumienia państwu członkowskim do ratyfikacji zgodnie z odpowiednimi procedurami wewnętrznymi państw członkowskich lub w momencie jego przekazywania. Rada może także poczekać, aż te procedury zostaną zakończone w jednym, kilku lub wszystkich odnośnych

¹ SJ-0431/13 z 8/8/2013.

państwach członkowskich. Rozumowanie to opiera się na fakcie, że procedury prowadzące do zawarcia międzynarodowego porozumienia przez Unię, z jednej strony, i jej państwa członkowskie, z drugiej strony, są od siebie niezależne. W związku z tym moment, który wybierze Rada, aby wystąpić o zgodę Parlamentu, może być podyktowany względami politycznymi.

Komisja AFCO przeanalizowała opinię prawną i zgadza się z jej wnioskami. Stwierdza ona, że w świetle pierwszego wniosku zmiana art. 90 ust. 5, w brzmieniu z poprawki 2, jest niezbędna, ponieważ – zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości – Regulamin Parlamentu nie może przyznawać Parlamentowi kompetencji, które nie są wyraźnie przyznane w akcie normatywnym lub prawie pierwotnym¹, tak więc Parlament nie może zobowiązać Rady na mocy swych przepisów wewnętrznych do stosowania praktyki, której nie przewidziano w art. 218 TFUE.

Jeśli chodzi o drugie i trzecie zagadnienie komisja jest zdania, że zmiana ani formalna interpretacja art. 90 nie jest konieczna, gdyż odnośne wnioski wynikają mniej więcej z ustaleń dotyczących momentu podpisania. W obu przypadkach, jak wyżej wspomniano, art. 90 ust. 4 ze zmianami wprowadzonymi w poprawce 1 daje Parlamentowi, w trakcie całej procedury prowadzącej do zawarcia umowy, możliwość zajęcia stanowiska w formie zaleceń opartych na sprawozdaniu właściwej komisji.

Opinie Trybunału Sprawiedliwości (art. 90 ust. 6, poprawka 3)

Analiza art. 90 na prośbę Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Spraw Zagranicznych wykazała, że art. 90 ust. 6 wymaga korekty. Zgodnie z tym przepisem możliwość zwrócenia się przez Parlament o opinię do Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami jest w istocie ograniczona do umów, które wymagają zgody Parlamentu, co wyklucza automatycznie umowy, w sprawie których wymagana jest tylko opinia Parlamentu. Tymczasem postanowienie traktatu, które przewiduje prawo Parlamentu, Rady, Komisji lub państw członkowskich do uzyskania opinii Trybunału Sprawiedliwości, a mianowicie art. 218 ust. 11 TFUE, nie zawiera takiego ograniczenia. Cel tego postanowienia traktatu, jakim jest uniknięcie kolidowania umowy międzynarodowej z prawem pierwotnym Unii, także nie uzasadnia takiego ograniczenia.

¹ Por. np. wyrok z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawach połączonych T-346/11 i T-347/11, Bruno Gollnisch.

**ZAŁĄCZNIK – PISMO Z DNIA 22 STYCZNIA 2014 R. SKIEROWANE PRZEZ
PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PRAWNEJ KLAUSA-HEINERA LEHNego DO
PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI SPRAW KONSTITUCYJNYCH CARLA
CASINIEGO**

Przedmiot: **Opinia w sprawie art. 90 ust. 5 Regulaminu PE**

Szanowny Panie Przewodniczący!

W piśmie z dnia 27 listopada 2013 r.¹ przewodniczący Komisji Spraw Konstytucyjnych zaproponował, aby Komisja Prawna wydała opinię w sprawie zmiany art. 90 ust. 5 Regulaminu PE. Ze względu na ograniczenia czasowe opinia ta zostaje wydana w formie pisma.

Komisja Prawna rozważyła tę kwestię na posiedzeniu w dniu 21 stycznia i przyjęła następującą opinię jednogłośnie, 22 głosami za².

I. Zmiana obecnego tekstu art. 90 ust. 5 Regulaminu PE

Idea zmiany art. 90 ust. 5 Regulaminu została wysunięta w piśmie przewodniczącego Komisji Handlu Międzynarodowego do przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych z dnia 13 lutego 2013 r.³, ponieważ Komisja Handlu Międzynarodowego zauważyła niespójność między art. 90 ust. 5 Regulaminu a art. 218 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Art. 90 ust. 5 Regulaminu, należący do przepisów regulujących zawieranie umów międzynarodowych, brzmi:

5. Po zakończeniu negocjacji, lecz przed podpisaniem umowy, projekt umowy jest przekazywany Parlamentowi w celu wydania opinii lub wyrażenia zgody. Do procedury wyrażania zgody stosuje się art. 81.

Art. 218 ust. 5 TFUE brzmi:

5. Rada, na wniosek negocjatora, przyjmuje decyzję upoważniającą do podpisania umowy a, w stosownych przypadkach, do tymczasowego jej stosowania przed jej

¹ D(2013)59655.

² W chwili głosowania końcowego obecni byli następujący członkowie komisji: Raffaele Baldassarre, Sebastian Valentin Bodu, Françoise Castex, Christian Engström, Marielle Gallo, Giuseppe Gargani, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Sajjad Karim, Klaus-Heiner Lehne, Eva Lichtenberger, Antonio López-Istúriz White, Antonio Masip Hidalgo, Alajos Mészáros, Angelika Niebler, Bernhard Rapkay, Evelyn Regner, Francesco Enrico Speroni, Rebecca Taylor, Alexandra Thein, Axel Voss, Cecilia Wikström, Tadeusz Zwiefka.

³ D(2013)5817.

wejściem w życie.

W ustępie tym nie wspomina się o udziale Parlamentu Europejskiego. Jednakże w ust. 6, który dotyczy decyzji w sprawie zawarcia umowy, mówi się o zgodzie Parlamentu Europejskiego lub konsultacji z nim.

Zważywszy, że Regulamin podlega postanowieniom traktatów¹, Komisja Prawna proponuje, aby w celu zapewnienia zgodności z traktatami centralny przepis art. 90 ust. 5 został przeformułowany, jak następuje:

5. Po zakończeniu negocjacji projekt **decyzji o zawarciu** umowy jest przekazywany Parlamentowi w celu wydania opinii lub wyrażenia zgody. Do procedury wyrażania zgody stosuje się art. 81.

II. Zapewnienie kontroli parlamentarnej nad umowami międzynarodowymi w przypadku stosowania tymczasowego oraz umów mieszanych

Kwestia zgody Parlamentu (lub konsultacji z Parlamentem) w odniesieniu do umów międzynarodowych jest jednak bardziej złożona. Jak zauważyła Komisja Handlu Międzynarodowego, nawet jeżeli uzna się za pewne, że zgoda Parlamentu (lub konsultacja z Parlamentem) zbiega się w czasie z zawarciem umowy, tj. ma miejsce na etapie jej podpisywania, w dwóch sytuacjach pojawiają się problemy związane z legitymacją demokratyczną (które mogą również wystąpić łącznie):

1. gdy umowa międzynarodowa zostaje podpisana i jest tymczasowo stosowana na mocy art. 218 ust. 5, lecz Parlament nie zostaje w racjonalnym terminie poproszony o wyrażenie zgody (lub opinii);

2. gdy umowa międzynarodowa jest umową mieszaną – tj. umową, którą podpisuje zarówno Unia, jak i państwa członkowskie, gdyż dotyczy ona zarówno dziedzin podlegających wyłącznej kompetencji Unii, jak i dziedzin podlegających kompetencji państw członkowskich – zaś Parlament nie zostaje poproszony o wyrażenie zgody (lub opinii), dopóki większość lub ogół państw członkowskich nie zakończy wewnętrznych procedur ratyfikacyjnych.

W pierwszym przypadku występuje problem legitymacji demokratycznej, gdyż umowę międzynarodową stosuje się tymczasowo przez dłuższy czas bez zgody Parlamentu. W drugim przypadku problem polega na tym, że rola Parlamentu Europejskiego zostaje osłabiona, gdyż instytucje zabierają głos jako pierwsze. Jest to szczególnie problem, gdyż umowy mieszane zwykle dotyczą przede wszystkim spraw, w których Unia Europejska ma wyłączne kompetencje zewnętrzne, a jedynie w ograniczonym zakresie dotyczą spraw, w których kompetencje częściowo przysługują państwom członkowskim.

a) Tymczasowe stosowanie

¹ Trybunał Sprawiedliwości, wyrok z dnia 21 października 2008 r., *Alfonso Luigi Marra vs Eduardo De Gregorio i Antonio Clemente*, połączone sprawy C-200/07 i C-201/07, pkt 39.

W związku z powyższym Komisja Prawna zwraca uwagę na art. 25 ust. 2 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r.¹, który brzmi:

2. Jeżeli traktat nie postanawia inaczej lub jeżeli państwa negocjujące inaczej nie uzgodniły, tymczasowe stosowanie traktatu lub części traktatu w odniesieniu do danego państwa powinno ustać, gdy państwo to notyfikuje innym państwom, między którymi traktat jest stosowany prowizorycznie, że nie zamierza zostać stroną traktatu.

Zgodnie z art. 218 ust. 5 i 6 TFUE Rada istotnie może zdecydować o tymczasowym stosowaniu umowy międzynarodowej, zanim Parlament wyrazi zgodę. Jednakże jeżeli odczytywać to w związku z art. 25 ust. 2 konwencji wiedeńskiej, jasne staje się, że tymczasowe stosowanie nie może trwać, gdy Parlament Europejski wyraził sprzeciw wobec umowy międzynarodowej, gdyż w myśl prawa międzynarodowego sprzeciw ten musi być rozumiany jako oświadczenie przez Unię Europejską, że nie zamierza ona zostać stroną umowy².

Aby chronić rolę Parlamentu w procedurach, rozsądnie byłoby zatem włączyć do art. 90 przepis zapewniający zajmowanie przez Parlament stanowiska w sprawie wszelkich umów międzynarodowych, które są stosowane tymczasowo, lecz przez pewien okres nie zostały przedłożone Parlamentowi celem wydania przez niego zgody (lub opinii). Długość tego okresu pozostaje tematem do dyskusji, jednak Komisja Prawna sugeruje, że właściwy mógłby być okres 1 roku.

Nowy ustęp w art. 90, służący realizacji tej zasady, mógłby brzmieć:

Gdy w ciągu 1 roku po podjęciu przez Radę decyzji na mocy art. 218 ust. 5 TFUE o podpisaniu i tymczasowym stosowaniu umowy międzynarodowej Rada nie zwróci się do Parlamentu o wyrażenie zgody ani nie skonsultuje się z nim na mocy art. 218 ust. 6 TFUE, Parlament z własnej inicjatywy zajmuje stanowisko w sprawie rzeczonyj umowy na podstawie sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

Rozwiązanie to miałoby tę zaletę, iż kładłoby kres tymczasowemu stosowaniu umów, których Parlament nie zamierza poprzeć, i zniechęcałoby do opóźnień w angażowaniu Parlamentu.

b) Umowy mieszane

Aby zabezpieczyć stanowisko Parlamentu również w przypadku umów mieszanych oraz zważywszy, że w większości przypadków umowy mieszane dotyczą spraw, w których kompetencje ma przede wszystkim Unia Europejska, a państwom członkowskim przysługują jedynie kompetencje częściowe, można by dodać analogiczny przepis obejmujący takie przypadki. Taki przepis byłby korzystny, gdyż gwarantowałby, że Parlament nie znajdzie się

¹ Organizacja Narodów Zjednoczonych, Konwencja wiedeńska o prawie traktatów, 23 maja 1969 r., t. 1155, s. 331.

² Jak zdarzyło się w przypadku ACTA (umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, Australią, Kanadą, Japonią, Republiką Korei, Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi, Królestwem Marokańskim, Nową Zelandią, Republiką Singapuru, Konfederacją Szwajcarską i Stanami Zjednoczonymi Ameryki).

na ostatnim miejscu, gdy chodzi o wyrażanie zgody na mieszane umowy międzynarodowe.

Nowy ustęp w art. 90, służący realizacji tej zasady, mógłby brzmieć:

Gdy w ciągu 1 roku po podjęciu przez Radę decyzji na mocy art. 218 ust. 5 o podpisaniu umowy międzynarodowej, której stronami są również państwa członkowskie, Rada nie zwróci się do Parlamentu o wyrażenie zgody ani nie skonsultuje się z nim na mocy art. 218 ust. 6 TFUE, Parlament z własnej inicjatywy zajmuje stanowisko w sprawie rzeczonyj umowy na podstawie sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

Rozwiązanie to miałoby tę zaletę, iż zachęcałoby Radę do wcześniejszego angażowania Parlamentu w procedury, co byłoby właściwe w większości przypadków dotyczących umów mieszanych.

Mam nadzieję, że niniejsza opinia, a w szczególności sugestie dotyczące zmiany Regulaminu przydadzą się komisji, której Pan przewodniczy, przy rozpatrywaniu ewentualnej zmiany art. 90 ust. 5 Regulaminu.

(Formuła grzecznościowa i podpis)

GŁOSOWANIE IMIENNE PODCZAS GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO

Posłowie głosujący za 23	ALDE : Andrew Duff, Stanimir Ilchev, Anneli Jäätteenmäki ECR : Ashley Fox, Daniel Hannan GUE/NGL : Helmut Scholz PPE : Zdravka Bušić, Carlo Casini, Marietta Giannakou, Constance Le Grip, Andrej Plenković, Tadeusz Ross, Algirdas Saudargas, György Schöpflin, Rainer Wieland S&D : Marino Baldini, Roberto Gualtieri, Enrique Guerrero Salom, David Martin, Sandra Petrović Jakovina, Luis Yáñez-Barnuevo García Verts/ALE : Gerald Häfner, Indrek Tarand
Posłowie głosujący przeciw 1	EFD : Morten Messerschmidt
Posłowie wstrzymujący się od głosu 1	NI : Andrew Henry William Brons

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	18.3.2014
Wynik głosowania końcowego	+ : 23 - : 1 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Andrew Henry William Brons, Zdravka Bušić, Carlo Casini, Andrew Duff, Ashley Fox, Roberto Gualtieri, Enrique Guerrero Salom, Gerald Häfner, Daniel Hannan, Stanimir Ilchev, Constance Le Grip, David Martin, Morten Messerschmidt, Sandra Petrović Jakovina, Tadeusz Ross, Algirdas Saudargas, Indrek Tarand, Luis Yáñez-Barnuevo García
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Marino Baldini, Marietta Giannakou, Anneli Jäätteenmäki, Andrej Plenković, Helmut Scholz, György Schöpflin, Rainer Wieland